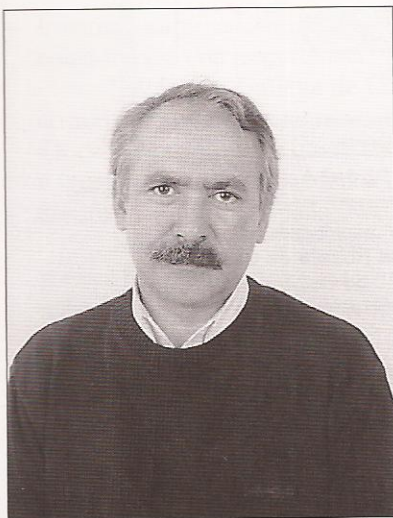

A MOEDA DO GALEÓN

Por: José Ruiz Guirado

Unha tarde húmida, fría e desapracible deste mes de xaneiro, deste ano que nos introduce na vertixe do século e do milenio, contemplaba dende a miña ventá cómo a padeadora tiraba abaixo unha vella casa onde vivían unha familia de gatos, que foran chegando dende distintos lugares. Ni un só era igual. Os

recén nados refuxiáronse coa súa nai no baixo dunha casa acabada de facer na beirarrúa de enfronte. Entraban e saían polo oco da madeira que lle faltaba a unha porta, posta de maneira provisional. Beben e comen dunhas latas que lles pon unha señora maior tódolos días, e que xa o facía no tellado da casa derrubada, subíndose a unha escaleira que ela mesma traía. Pasaron uns días e o dono do baixo, que viu saír e entrar ós gatiños arranxou a porta para que non entrasen máis. Por fortuna ningún deles quedou dentro. Pero cando volveron, xa non tiñan lugar onde pasa-la noite. Á mañá seguinte, a señora ten que irse de volta coa comida e a auga porque xa non están alí os gatos. Incluso os chama por se están preto, pero non acoden. A un dos gatiños atropelouno un coche; os outros fóronse. Non obstante, a señora volve algúns días máis por se hai algún gato. Do xeito que miraba á porta, se puidera, seguro que a derrubaría dunha patada e volvería a meter alí ós gatos. Seguramente, a señora, coma min, preguntárase: ¿Que dano farían os gatos naquel baixo mentres non se vendera ou alugara?

Un día atopeime co dono por casualidade. Non puiden resistirme a preguntarlle por que o fixo. Puido supoñer que ó meterme onde non me chaman atoparíame a resposta indicada. “¿A vostede que lle importa!” “Impórtame e

moito -contesteille-” “Pois métaos vostede na súa casa -replicoume con moi malas pulgas-”. E así o fixen, cunha gatiña siamesa que apareceu por alí unha mañá perdida e morta de frío. Creceu e vive feliz con nós. É un animal tan intelixente que só lle falta falar. Chamámoslle Lili. Quédase horas e horas sentada en calquera recuncho da casa mirando fixa para o lugar máis inverosímil. Camiña sen présa. Espónxéase onde se tumba. Cando a chama calquera das miñas fillas, acode coma se fora un canciño. E agora dirán vostedes, pacientes lectores que chegaron ata aquí: “¿Onde encaixa este relato de gatos nesta revista?” Aí vou. ¿Vostedes acórdanse do “Gato con botas”, aquel conto do escritor francés Charles Perrault (1628 – 1703), que non foi tido en conta por ningún dos compañeiros da Academia, porque estaban destinados a entreter os seus amigos e amigas na “tertulia” dos sábados de Mlle. De Lhéritier?. Pois ben, recorden o que supuxo a herdanza que lles deixou aquel muíñeiro ó máis xove dos fillos. Non é que o meu gato fale, non. O que sucede é que o meu gato aparece no reverso dunha moeda que me regalou en París, cara a 1979, un amigo meu que se dedicaba a buscar tesouros de galeóns afundidos. Este amigo asegura que o galeón onde atopou o cofre saíu das Rías Baixas con destino á República Dominicana e afundiuse á altura das Azores. Pero o máis curioso deste asunto é a procedencia e a idade desta estraña moeda. Consulte a máis dun experto numismático e non souberon dicirme nada. Ocorrúseme facer unha fotocopia do anverso e reverso da moeda e preguntar por Internet se alguén a coñecía. Ó cabo duns días contestoume un señor dende El Cairo dicíndome que el ten unha igual. Segundo me di este señor, tampouco sabe da súa procedencia; pero que non lle resulta estraño que apareza un gato xa que no seu país estes animais foron considerados como deuses. O que si é máis desconcertante, é que sexa, precisamente Lili.

Cando me volva a atopar co paisano que botou ós gatos do baixo, heille dicir que gracias á súa “caridade” atopeime cunha fortuna. ¿Qué contestará?.

OGANDO, S.L.
AUDIO - VIDEO
SERVICIO TÉCNICO
VÍA DIGITAL

Telefónica
MoviStar

Dr. Touriño, 8 - Teléf. 986 883 957 - Fax 986 884 271 - 36900 MARIN